

SUE ROBERTS

*Bazi nagy
olasz vakáció*

SUE ROBERTS

Bazi nagy
olasz
vakáció

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Sue Roberts: *My Very Italian Holiday*

First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd
trading as Bookouture

FORDÍTOTTA
Gálvölgyi Judit

SZERKESZTETTE
Beke Csilla

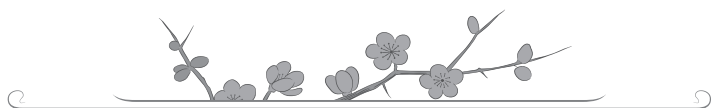
BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
Emma Rogers

ISBN 978-963-544-737-4

Minden jog fenntartva

© Sue Roberts 2018
© Kossuth Kiadó 2022
© Hungarian translation Gálvölgyi Judit 2022

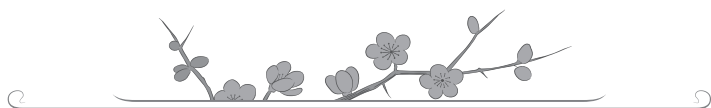
Összes unokámnak.

Előszó

Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy „az élet az, ami akkor történik, amikor más tervekkel vagy elfoglalva”. Ez elgondolkoztat, vajon érdemes-e egyáltalán terveket szövögetni.

A helyzet az, hogy igazi tervező voltam. A házban mindenütt listák lógtak táblákra tűzve, és szerettem határidőket szabni magamnak. Az emberek azt mondták rám, hogy „szuper szervezett” vagyok. Ám manapság már nem tervezetek annyit, mert ha van valami, amit tudok, az az, hogy az élet egy szempillantás alatt megváltozhat. És arra a pillanatra semennyi tervezés nem készíthet fel... Az életnek ugyanis megvan az a furcsa szokása, hogy úgy alakul, ahogy az ember a legkevésbé várná.

Első fejezet

Fenséges délután van, én pedig leülök a kedvenc zöld padomra, hogy teljes fenségében lássam az Ullswater tavat. Vad kakukkfű bújik meg a fű közt a víz szélén ott, ahol tavasszal nárciszok nőttek.

A víz nyugalmanak ma hipnotikus hatása van, ha az ember eléggé sokáig nézi. A nap átsüt a tó széléről lehajló fák koronái közt, varázslatos, foltos ragyogást okoz. Látom, amint egy fecske lecsap, és szárnyát csattogtatva fut a vízen, amitől a víz fodrozódik. Adammal gyakran sétáltunk ezen a gyalogúton késő este, amikor csak néha világított egy-egy autó fényszórója, ahogy lassan navigált a vidéki úton. Még mindig hiányoznak azok az esték, és szomorúság tölt el, amikor rájuk gondolok.

A nyár vége a legforgalmasabb időszak a Tóvidéken, és a legutóbbi szakadatlan hőségtől megszorodtak a vendégek. Végtelen sorok várokoznak a tavi gőzösökre, amelyek vízen viszik az utasokat a különböző falvakba. Windermere-ben,

a legfőbb indulási ponton a vendéglőket és a bárokat zsúfolásig töltik az ételt és a hideg italokat élvező vendégek a sörkertekben, miközben a gyerekek izgatottan etetik a kacsákat a vízparton. Turisták állnak sorban a csíkos ponyvás kis fagyaltozó előtt is a tóhoz vezető út mellett. Az én vendégházam itt, Glenriddingben sem kivétel, mi is teljesen tele vagyunk. A Tóvidéken születtem és nevelkedtem, és szerencsésnek érzem magam, amiért ilyen idilli helyen tölthettem a gyermekkorom.

A szünetem utolsó perceit élvezem, amikor egy család halad el előttem. Egy kislány, aki nem lehet tízévesnél több, kicsit lemarad, csuromvizes. Karját szorosán összefonja maga előtt, és a korához képest keserves képet vág. A szőke fiú, aki néhány évvel idősebbnek látszik, elől megy, hátra-hátra fordul, a lányra vigyorog.

– Jó napot! – Mosolygok. – Szép napunk van, igaz?

– Ennek a kettőnek próbálja mondani! – Tekintetét az égre emelve a két gyerekre mutat az anyjuk. – Kenuzni mentünk a tóra, és a lányom felborult. Nem számított rá – teszi hozzá halkán.

– Gyerekek, igaz? – kérdezem, és immár nem először felmerül bennem a kérdés, vajon leszek-e anya.

Lenézek az órámra. Ideje visszamennem, tehát felálllok a zöld padról, és ugyanarra indulok, amerre a család megy.

– Ő lökött a vízbe! – A kissé pufók arcú, szőke frufrus kislány a fiúra mutat.

– Dehogy, túl közel a parthoz álltál fel – vihog a fiú.

– Mami, szólj rá, kinevet! – panaszkodik toporzékolva a kislány.

A fiú, feltehetően a bátyja, az ujjaival L betűt mutat, mert szerinte a lány egy lúzer, aztán előreszalad az apjához, aki jóval a család előtt cipel egy kenut.

– Apu, szólj rá! – sipákol a lány.

Kisvártatva az apa megáll a Helvellyn Ház előtt, és kinyitja a barna fakaput, hogy bemenjenek a hat hálószobás, öbölre néző vendégházba, amely olyan, mint az enyém, csak a fala rózsaszín. A gyerekekre néz, és felsóhajt.

– Mindkettőtöknek annyit mondok, hogy hagyjátok abba, vagy nem megyünk este az ambleside-i moziba.

A gyerekek elhallgatnak, de azért a fiú a lányra nyújtja a nyelvét.

Val falusi boltjából elviszek későbbre egy képes újságot, és hazamegyek a szállást és reggelit nyújtó vendégházamba, amely a Tóra Néző nevet viseli. Az egykor szürke és enyhén rozszant épület ma elegáns Viktória korabeli rezidencia, sötétbarna ablakfülkékkal. A hajdan csalánnal és vadvirággal teli elülső kert ma takaros, zöld pázsit, a közepén szépséges cseresznyefával.

Letépem a fonnyadt virágokat a fényes, vörös bejárati ajtó két oldalán függő tarka bazsarózsákról. Miközben keresem a ridikülömben a kulcsot, megcsodálom a rézkopogtatót, amelyet egy régiségvásárban szereztem be a közeli

Keswickben, a szomszédos vásárvárosban. A „Nincs szabad szoba” felirattól szerencsésnek érzem magam, amiért ilyen különleges helyen lakom, és amiért végre sikerült. Sosem álmodtam, hogy egyszer vendégházat üzemeltetek majd a Tóvidéken a húgommal, Hannah-val.

Végre megtalálom a kulcsot, amikor megjelenik Hannah rózsaszín Lycra futószereelésében, kurtára nyírt, platina-szőke hajának minden egyes szála futás közben is a helyén van. Közvetlenül mellettem áll meg, előrehajol, kezét a térdére támasztja.

– Jesszusom, azt hiszem, a dombmászásnál kellett volna maradnom. Ez a futás árt az egészségemnek – lihegi.

– Talán várhatnál a futással, amíg hűvösebb lesz. Én a buszhoz sem tudnék szaladni ebben a hőségben, nem-hogy megkerülni a tavat.

– Mert nem vagy olyan fitt, mint én. Futásban mindig legyőztelek – ugrat.

– Mert sportosabb alkat vagy nálam – mondom tréfásan, miközben végigsimítok formás alakomon.

– Azt akarod mondani, hogy fiús vagyok?

– Jól van, lányok! – szól oda egy kacsintás kíséretében a mellettünk elhaladó Paul Barlow. Paul azt képzelem magáról, hogy ő isten ajándéka a nők számára, és ma farmert visel rövid ujjú, fehér pólóval, amelyben jól látszik izmos, tetovált karja. – Én jól meg tudnám izzasztani, Hannah – közli vigyorogva, ahogy szemügyre veszi Hannah karcús testét.

– Azt elhiszem! De igen válogatós vagyok abban, hogy kivel végzek vízszintes testgyakorlást.

– De piszkos a fantáziád! Én a túloldali szálloda tornatermére gondoltam, súlyzós gyakorlatokat mutatnék neked.

– Kösz, de nem szeretnék izmokat. A faluban egy Sylvester Stallone éppen elegendő.

– Jaj, hát ő vénember, nem harminckét éves, virágkorában lévő példány, mint én. De azért bóknak tekintem – nevet Paul, és hátrasimítja sötét haját.

Paul a közelmúltban tért vissza Glenriddingbe egy szakítás után, de amikor tavaly meghalt az anyukája, azt hiszem, az apja, Thomas örült, hogy a fia ismét itt van. Paul tulajdonképpen helyes pasas. A lelke mélyén lágy, és az a típus, aki bármit megtenne bárkiért. Csak játssza a faluban ezt az izomember szerepet, amely mindig csak a nem megfelelő típusú nőket fogja vonzani.

– Viszlát, gyönyörűm! – mormogja, aztán elindul a kocsmá felé.

– Ha rajtam múlik, soha – jegyzi meg halkán Hannah.

Mindketten elnevetjük magunkat. Épp mennék dolgozni, amikor kétségbeesett kiáltás állít meg.

– Gina, várj egy percig! – kiáltja Rob, a túloldalon álló nagy szálloda kertésze.

Rob és Katy barátnőm, a szálloda recepciósa jönnek felénk, egy lányt cipelnek, akinek előrelóg a feje.

– Gina – mondja izgatottan Katy –, kórházba kell vinnünk Ellie-t.

– Jaj, istenem, mi történt? – kérdezem, felismerve a néhány utcával odébb lakó, tizenöt éves lányt.

– Először is megitta ezt. – Katy felmutat egy üres vodkásüveget. – A tó közelében tántorgott a szállodában, amikor kiugrottam cigizni. Felhívtam a mentőket, de negyvenöt perc lenne, amíg ideérnek. Az út kocsival csak húsz perc, de nem hagyhatom ott a recepciót.

Még be sem fejezte, már kinyitottam a kocsim ajtaját, hogy Katy és Rob betehessék a hátsó ülésre Ellie-t.

– Ne aggódjatok! – Beugrok a kormány mögé, és beindítom a járgányt.

– Mindenre gondom lesz délután a Tóra Nézőben, és értesítem Ellie mamáját – nyugtat meg Hannah.

– És nem tudom, ezzel mi van. – Katy benyújt egy üres gyógyszeres fóliát a kocsi ablakán. – Kérdeztem, hogy bevett-e belőle, de nem tudott értelmesen válaszolni. Valami Markról motyogott, hogy nem bírja ki nélküle. Úgy látszik, problémája van a fiújával, szegény kislány.

Ahogy a kanyargós vidéki utakon haladunk Carlisle felé, próbálok figyelni az útra is, Ellie-re is. Mi van, ha hányni kezd? – gondolom, és egy nejlonzacskót teszek a hátsó ülésre, remélem, megérti, hogy miért. Kezdek pánikba esni, nyomom a gázt, és imádkozom, hogy Elliennek ne legyen baja.

Huszonöt perc múlva megérkezünk a carlisle-i kórházhoz. Megállok a bejárat előtt, és próbálok felkelteni vala-

kinek a figyelmét. Egy kedves, a húszas éveiben járó, mobilozó nő siet a segítségemre.

– Tartaná az ajtót? Aztán meg kell fognunk a hóna alatt, és be kell vinnünk.

Ellie mozgásképtelen, de magánál van, amikor belépünk a balesti-sürgősségi osztályra, a piros lámpa szerint két óra a várakozási idő. Nagyszerű.

– Bocsásson meg, látom, hogy elfoglalt, de az a helyzet, hogy... – szólítom meg a recepcióst.

De mielőtt befejezném, egy középkorú, kék egyenruhás nővér lép Ellie-hez. Kérdezgetni kezdi, de a lány képtelen értelmesen válaszolni.

– Tudja, hogy csak alkoholt fogyasztott-e? – kérdezi a nővér.

– Sejtelmem sincs, az egyik barátom bukkant rá a tóparton, az üres üveggel együtt. Ezt a földön találta. – Átnyújtom az üres gyógyszeres fóliát.

A nővér Ellie karjára teszi a vérnyomásmérőt, és hozzálát az állapota felméréséhez. Ellie motyog.

– Mark, miért nem láthatlak a nyáron? – botladozik a nyelve, majd elhallgat.

– Ellie, ki az a Mark? – kérdezi gyöngéden a nővér.

Ebben a pillanatban egy zaklatott asszony ront be az osztályra, papucsban.

– Hol van Ellie? – kiabálja.

– Itt vagyunk! – Integetek, mert a kórházba rontó szélvész Ellie mamája, Lynn.

– Jaj, kicsim, mi történt?

Ellie felemeli az elmosódott sminktől piszkos arcát.

– Azt mondta, nem tudunk találkozni egész nyáron. Hat teljes hétig. Nem bírom ki!

Az oldalára fordul az ágyon, aztán hevesen hányni kezd.

– Ez jó – mondja a nővér, azzal letép egy jókora darabot a falon lévő kék papírtekercsből, és a hányásra teríti.

Amint közlik, hogy Ellie túl van a veszélyen, ott hagyjuk a nővérrrel, és a döbbsent Lynnt a kávézóba kísérem.

– Bárcsak tudtam volna, hogy mi van! Azt sem tudom, ki ez a Mark. Mondtam Ellie-nek egyszer, hogy hívja meg teázni, de csak forgatta a szemét, hogy ne legyenek már ilyen bosszantó. Mostanában semmit sem mond el nekem – panaszkodik elkeseredetten.

– Valaki az iskolából? – kérdezem.

– Az. Legalábbis azt hiszem – válaszolja a kávéjába sírva Lynn.

Majdnem hét óra van, és Hannah-val osztozunk egy palack fehérboron a kis kertünkben, a melléképület előtt, amely a panzió bővítménye. Balzsamos este van, rózsás az égbolt, ez pedig holnapra is napsütést ígér.

– Szegény Ellie! Nem hiszem el, hogy azt gondolta, létezik olyan, akiért érdemes véget vetnie az életének.

– De tudod, mi az érdekes? Lynn-nek fogalma sincs, ki Ellie fiúja.

– Tényleg? Fura. A faluban az egyetlen Mark, akit ismerek, Mark Spencer, a történelemtanár – mondja Hannah, és markol némi mogyorót a tálkából.

– Nem, az nem lehet, ugye? – sóhajtok fel, és nagyot kortyolok a borból.

– De hiszen ő nős – állapítja meg Hannah.

– Az, igen. Ezért nem lehet, ugye?

– Bár az egész nyári szünetet Franciaországban tölti, ami megmagyarázza, hogy Ellie miért nem fogja látni...

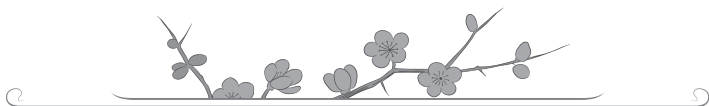
– Mindenesetre Ellie boldogtalan. Talán kiségethetne itt, elterelné a figyelmét. Szívesen venném, ha valaki segítene a reggelinél, és pillanatnyilag nincs más, csak te. – Megbököm Hannah karját, és mindketten elnevetjük magunkat.

– Jó ötlet, és érdemes lenne valamit megemlíteni Ellie mamájának. Úgy értem, ha Mark nem az osztálytársa, akkor talán Mr. Spencer az?

– Szerintem érdemes ellenőrizni. Ha nincs titkolnivalója, akkor minden rendben, igaz?

– Azt hiszem. Lehet, csak egy kamaszos fellángolás, de azért Lynn-nek tudnia kell – mondja biztatóan Hannah.

A vendégház tele van pillanatnyilag, ami azt jelenti, hogy holnap korán kezdünk, így kiisszuk a borunkat, és bemelegyünk. Valószínűleg nyitva kell hagynom az ablakokat, hogy aludni tudjak ebben a hőségben. A kis Ellie-re gondolok. Remélem, alszik ma éjjel.

Második fejezet

A reggeli után már elpakoltunk, és még csak háromnegyed tíz van, ami a legjobb forgatókönyv számunkra. A vendégek mind korán keltek, nyolckor ültek le reggelizni, aztán elindultak kirándulni, kihasználva a jó időt. Tízíg szolgáljuk fel a reggelit, de mindig akadnak olyan párok, akik 9.50-kor sétálnak be a reggelizőbe fátyolos szemmel és kissé másnaposan, hogy eltüntessék a reggeli svédasztal maradványait.

Főként a kerten át a csodás csúcsokra nyíló kilátás miatt szeretem a világos és levegős reggelizőszobát. Világos tölgyfa asztalaink vannak, amelyek illenek a parkettához és a bézs, magas támlás székekhez. A kertre nyíló üvegajtókon világoszöld függöny van. A krémszínű falakat régi és új filmsztárok fekete-fehér képei díszítik. Időbe telt Adamnek és nekem, hogy a helyiség tökéletes legyen, de most a kedvenc helyiségem a házban.

A reggeli roham után rendbe rakom a hálószobákat. Amikor kész, friss virágot teszek vázában mind a hat szobába, amelyeket híres költőkről nevezünk el. Ez az egyik kedvenc munkám, a végső simítások elvégzése, és amint leülök a Wordsworth-szoba ablakülésébe, kinézek a zöldellő hegy-csúcsokra. Lentről, a hallból Hannah hangját hallom, ahogy a rádióval együtt éneklí Beyoncé egyik dalát, miközben csomagol egy hétvégi, liverpooli lánybulira. Bármennyire is szeretem az egyetemi barátnőit, félek, hogy minden egyes találkozás velük vágyat ébreszt benne, hogy ismét itt hagyja a falut. Sok mindenben hasonlítunk, de Hannah mindig kedvelte a kalandot. Mindketten itt nőttünk fel, de mindig arra kell gondolnom, hogy levágták a szárnyait. Angolt tanult a Lancaster Egyetemen, majd ellátogatott Franciaországba, körbeutazta Európát. Miután visszatért, két évig egy gyermekjátékonysági intézménynél dolgozott Carlisle-ban, és éppen Ázsiába szándékozott utazni, amikor összeomlott az életem. Amikor Adam meghalt, minden megállt.

Magamban korholom magam, amiért ilyen önző gondolataim támadtak Hannah távozásáról, amikor berobban a hálószoba ajtaján.

– Lustálkodunk, mi, nővérkém? – ugrat, felkap egy kékezüst párnát, és hozzám vágja.

– Hé! Most tettem rendbe ezt a párnát. Különben sem én vagyok az, aki Liverpoolba megy csavarogni, igaz?

– Megkérdeztelek. Kivehetnél egy kis szabadságot. Apu besegítene.

– Biztosra veszem, hogy apu megtenné, de nem szeretnék visszaélni a nagylelkűségével, ha nincs különleges alkalom. Részegen imbolyogni Liverpoolban, felfújható fűtyivel a kezemben, nem igazán ilyesmi.

– Ja, Lynn az imént telefonált – mondja Hannah. – Ellie-t ma elbocsátják a kórházból, miután elbeszélgetett vele a mentálhigiénés csapat egyik nővére.

– Hála istennek, hogy jól van! Ugye nem hiszik, hogy öngyilkossági kísérlet volt?

– Ellie nem árulta el. Azt hiszem, ez az eljárás, ha valakit azért vittek be, mert sokat ivott. Ha már az alkoholnál tartunk, elviszek egy üveg chardonnay-t a pincéből, majd pótolom – ígéri vigyorogva.

Aztán eltűnik a földszinten, és néhány perccel később én is lefelé indulok a vastag szőnyeggel borított lépcsőn, de félúton megállok, mert hangos csörömpölést hallok a konyhából, amit egy káromkodás követ.

Óvatosan besétálok a konyhába, és nyomban észreveszem, hogy fehér levestálam széttört a kövön, és kicsit elszontyolodom. Nászajándékba kaptam Adam szüleitől, és bár ritkán használtam, szomorúan látom darabokban a földön.

– Bocs, nővérkém – szabadkozik zavartan Hannah. – Bár őszintén szólva, sosem használod. Csak állt a polcon. Ki

használ manapság levesestálat a királynőn kívül? – kérdezi nevetve.

A hatalmas Julia Roberts-mosolytól csak úgy ragyog a szép arca, és nyomban megbocsátok neki.

Nézem a törmeléket a konyhakövön. A kanál dacosan és épségben hever a romok között, mint a katona, aki túlélte az ütközetet. Porcelánszilánkok mindenütt.

– Ne törődj vele! – mondom, és igyekszem titkolni a csalódottságom. – Takarítsuk el, aztán kávézhatunk a kertben.

A vendégház hosszú kertje a Helvellynre néz, arra a meredek csúcsra, amely a komoly gyaloglókat vonzza. A gyepeken szétszórva zöld kovácsoltvas asztalok és székek, itt szolgáljuk fel a reggelit, amikor jó az idő. Amint mindent rendbe raktam, a legjobban a kertnek ezt a csendes részét szeretem élvezni egyedül. Vagy Hannah-val.

Erősen süt a nap, csodás aranyló színre festve a kerti virágokat. Ezek az augusztusi napok hosszúak és tikkasztóak, az esti vöröslő égbolt másnapra is napsütést ígér. Este a családok fáradtan fognak visszatérni hozzánk, rózsás arcú gyerekekkel, akik horgászhalót és -botot hoznak. Kora este szeretek odamenekülni a kedvenc zöld padomra, amely a folyóra néz, figyelni a vörös kányákat meg a fecskéket odafönt, amint lecsapni készülnek halat keresve.

Mindkettőnknek kávé töltek, és osztozunk egy házi készítésű csokoládés brownie-n, miközben Hannah figyelmesen átnézi a foglalásokat.

– Sajnálom a levesestálat, nővérkém. Úgy festhet, mintha Adam egyik darabkája tűnt volna el.

– Nem számít – válaszolom, és belekortyolok a kávémba.
– Csak tárgyak, nem igaz? Amikor meghal valaki, akit szeret az ember, akkor jön rá, hogy a tárgyak egyáltalán nem számítanak.

– Azt hiszem, Adam nagyon büszke lenne rád – mondja Hannah, és az asztal fölött átnyúlva megfogja a kezem. – Nagyszerű munkát végzel itt, ahogy azt a TripAdvisor összes ragyogó értékeléséből is láthatod.

– Nagyszerű munkát végzünk. Nélküled nem menne.

– Az már igaz – vágja rá Hannah nevetve, akire nem jellemző az álszerénység.

– És most gyerünk dolgozni! – mondom.

– A profi! Valami dél-amerikai Marco Gallardo érkezik ebédidő táján. Egyedül – közli Hannah a foglalást nézve, és kissé elkomorodik.

Amikor Hannah idejött, azt képzelte, hogy minden magányos férfi vendég sorozatgyilkos, és állandóan figyelmeztetett, hogy éjszakára zárjam be a szobám ajtaját. Időbe telt, amíg meggyőztem, hogy vannak férfiak, akik egyedül szeretnek túrázni. A pubokban találkoznak más fickókkal, elbeszélgetnek egy pohár sör mellett, a csupasz táj a tökéletes ellenszer a stresszes munkanapjaikra.

Jelenleg két család lakik nálunk, két házaspár és egy középkorú pasas egy egyágyas szobában. Marco délután érke-

zik, övé lesz a másik egyágyas szoba. Összesen hat hálószoba, és szerencsére általában mindig foglaltak.

Hannah becsukja a vendégkönyvet, és feláll, hogy induljon.

– Helyes, megyek. Viszlát később! – köszön el, aztán eltűnik a toldaléképületben, ahol mi lakunk.

A toldalékba a vendégház oldalán lévő ajtón át lehet bejutni. Gyönyörű tér, csupa fény, hála a földig érő ablakoknak.

– Jó reggelt, Dominika! – mondom derűsen, amikor megjön a takarítónő. – Szép napunk van, ugye?

Dominika néhány évvel ezelőtt kezdett nálunk dolgozni, amikor kínlódtam a házzal, Adam halála után. Immár a család tagja, és mindenhez ért. Teljesen rábízhatom magam minden helyzetben, és bár nagyon szeretem Hannah-t, ezt róla nem mindig mondhatom el.

– Jó reggelt! Igen, szép nap van – válaszol mosolyogva.

Nem gyakran mosolyog. Erős arccsontjával, világos bőrével és kék szemével Dominika csábító szépség. Amikor megismertem, azt hittem, nagyon komoly, és igen hűvösen viselkedik, kisvártatva azonban rájöttem, hogy komisz humorérzéke van.

– Jaj, majdnem elfelejtettem, apu úgy egy óra múlva átjön megcsinálni a konyhában a törött polcot. Megmondaná Hannah-nak?

Apukám elvégzi nálunk az összes csinálnál magad munkát, és ezért igen hálás vagyok neki. Régen sosem kellett a segít-

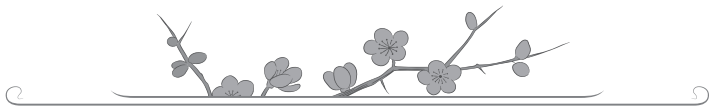
ségét kérnem, mert Adam építőszakember volt. Keserves munkával restauráltuk ezt a roskatag, vén, szürke kőházat, estéket, hétvégeket töltöttünk bontással, vakolással, festéssel. Festékes kezeslábasban dolgoztunk, aztán késő este ültünk a földön, és egyenesen az újságpapírból ettük a halat sült krumplival. Ez volt az az otthon, amelyet szándékunkban állt gyerekekkel megtölteni. Hálás vagyok, hogy három csodás nyarat tölthettünk együtt az otthonunkban, amelyből a vendégház-vállalkozásunk lett az előtt a végzetes nap előtt. Azok az emlékek örökre velem maradnak.

– Persze. Szép napot! – feleli Dominika, és kétségtelenül felmerül benne, hogy Hannah-nak talán köze van a törött polchoz.

– Akkor megyek is. – Elveszem a kocsi kulcsait a konyhafalból kiálló szögről. – Visszaérek, mielőtt az új vendég megérkezik, amúgy délelőtt senki nem utazik el.

Az egyik kellemetlenség, ha az ember egy kis, tóvidéki faluban él, hogy a fodrászhoz vagy egy divatos ruhabolthoz utazni kell. De azért nem olyan rossz, és látványos, húszperces kocsikázásról van szó kanyargós utakon, amelyeket tavak és lassan sárguló levelű, az ősz közeledtét jelző fák szegélyeznek.

Beugrom a kocsiba, arra gondolok, mennyire várom már, hogy a sűrű, vörös hajam megmossák, és a fejemet lassan masszírozzák. Egyedül ilyenkor érzem magam igazán lazának és gondtalannak. Még ha rövidke ideig is.

Harmadik fejezet

Amikor közvetlenül kettő előtt visszaérek a vendégházba, Hannah éppen becsekkolja az új vendégünket.

Marco Gallardo magas, sötét bőrű és karcsú. Nem eszelősen jóképű, de azért van szexepilje.

– Tehát a kettes szoba az öné, a lépcső tetején jobbra. – Hannah ragyog. – Meghívhatjuk teára és süteményre háromkor? A sütit magam készítettem.

– Teázom, de süteményt nem eszem – válaszolja a férfi dél-amerikai akcentussal. – Ügyelek a testemre. – Megsimogatja lapos, izmos hasát.

Hannah-val éppen mindentudó pillantást váltunk egymással, amikor a fickó a folyosón téblábolva felénk fordul.

– Szóval nem ismernek meg? – kérdezi csodálkozva.

Hannah-val meglepetten összenézünk.

– Elnézést, nem, lakott már nálunk? Arra biztosan emlékeznek – mondom, és kutatok a fejemben valami emlékmарadvány után.

– Nem nézik a *Táncolj velem!*-et? – kérdezi kissé csalódottan.

– Nem, szombatonként inkább az *X-Faktort* szoktuk nézni. Vagy lányoknak való filmeket – feleli Hannah, vállat vonva.

Hirtelen leesik a tantusz.

– Ó, szóval a *Táncolj velem!* egyik versenyzője?

– Igen. – A férfi kidülleszti a mellét. – A műsor legjobb táncosa, bár Damon Day azt hiszi, hogy ő a legjobb. Azért néz ki jól, mert ő kapja a legjobb partnereket – pufogja erős akcentussal –, én meg az öreg nőket. Idén egy színésznőt kaptam, aki azt állítja, hogy ötvenhét éves. Amikor találkozik velem, öregebbnek látszik anyámnál. Minimum hetven. Olyat sóztak a nyakamba, aki úgy húzza a lábát a parketten, mint fóka a fenekét.

Elfojtom a nevetést, és nem nézek Hannah-ra, mert akkor kirobbanna belőlem.

– Biztos vagyok benne, hogy egy ilyen szakember oldalán, amilyen ön, a hölgy hamarosan a helyzet magaslatán lesz – jelenti ki Hannah, amitől a fickó majdnem kibújik a bőréből. – Egyébként mi járatban errefelé?

– Blackpoolban voltam a show miatt, és gondoltam, kicsit pihenek. Mindenki azt mondta, meg kell nézнем a Tóvidéket, mielőtt hazamegyek.

– Haza?

– Mazatlanba. Tengerparti üdülőhely Mexikó nyugati részén. A londoni döntő után, persze, ha eljutok odáig, hazamegyek.

Meglehetősen régmódi, de bizonyára élvezi, hogy néhány napig csillogás veszi körül. Hannah éppen meg akarja mutatni Marcónak a szobáját, amikor nyílik az ajtó, és megjelenik Katy barátnőnk a szemközti szállodából.

– Szevasztok, lányok! Elvihetek pár Ullswater gőzhajó prospektust? – kérdezi, de már veszi is el a fal melletti polcra. – Kifogytunk. Így nem kell bemennem a turisztikai információs központba. Vissza fogom adni... – Megfordul, és ledermed, mintha kísértetet látna. – Édes istenem, maga az? – kérdezi pirulva. – Marco a *Táncolj velem!*-ből?

– Igen, Marco Gallardo vagyok – válaszolja büszkén a férfi.

– Tudtam! – mondja izgatottan Katy. – Maga a kedvenc táncosom!

Marco pávaként feszít. Hála istennek, hogy valaki felismerte; nem örültem volna, ha egy sértett önérzetű táncossal kell bajlódnom három napig.

– Boldog vagyok, hogy megismerhetem! – pihegi Katy. – Itt fog lakni?

– Egy darabig. Hogy is mondják? *Feltöltöm az elemeimet.*

– Anyukám odáig lesz, ha megtudja, hogy van itt valaki a *Táncolj velem!*-ből. Imádja magát, bár azt hiszem, Damon Day a kedvence.

A helyiségben a hőmérséklet nulla fokra zuhan, mert Marco sarkon fordul, és felfelé indul a lépcsőn a bőröndjével.

– Valami rosszat mondtam? – kérdezi zavartan Katy.

– A legfőbb riválisát emlegetted. Úgy látom, ezeknek a táncosoknak hatalmas az egójuk.

– Hoppá! No, majd túlesz rajta. Jól van, később találkozunk, most vinnem kell ezeket a prospektusokat.

Katynek mindig sikerül bajt kevernie, bár sosem szándékosan. Az összes ismerősöm közül neki van a legnagyobb szíve, igaz, a legnagyobb szája is. Amikor elveszítettem Adamet, bebizonyította, hogy milyen csodálatos barát, kis, lelkesítő üzeneteket küldözgetett ajándékokkal, minden este felhívott, és jó éjszakát kívánt. Nem tudom, hogy éltem volna túl nélküle.

– Ó, jut eszembe, hallottatok Lynn felől? Remélem, Ellie-vel minden rendben – érdeklődik Katy.

– Igen, még ma kiengedik, miután az egyik orvos elbeszélgetett vele.

– Örömmel hallom. Helyes, később találkozunk!

Amikor a konyhába lépek, apánk, Don éppen becsukja a nagy, fekete szerszámosládáját, miután rendbe hozta a polcot. A szerszámládát, amelynek a kis rekeszeiben elfér mindenféle anyacsavar, csavar és szegecs, egyszer mi vettük neki karácsonyra.

– Szia, kincsem! Megcsináltam a polcot; kilazult a könyökfa. Az a nagy tál talán túlságosan nehéz volt.

– Oda se neki, tanultam az esetből. Kösz, hogy megcsináltad, apu! Nem tudom, mihez kezdenék nélküled – mondom, és pusztit nyomok az arcára.

Apu az egyik kőteraszos sorházban él a közelben, én is ott nőttem fel. Mindig hihetetlenül közel álltunk egymáshoz, kivált azóta, hogy anyám lelépett egy penrithi tánctanárral. Immár majdnem négy éve. Összetörte apu szívét, én pedig hihetetlenül oltalmazom az apukámat. Nem hiszem, hogy valaha is igazán megbocsátottam anyámnak. Úgy egy évvel a távozása után újra megjelent a faluban, és bocsánatot kért, miután a kapcsolata felbomlott. Apukám, igen helyesen, nem kért belőle. Anyám nagyon megbántotta, nem akarta, hogy ez még egyszer megtörténjen. Anyu mindig vibráló, vonzó nő volt, és az évek alatt elunta a falusi életet, többre vágyott. Most egy nála tíz évvel fiatalabb fickóval él egy manchesteri lakásban. Mostanában nemigen látom, bár Hannah-val laza kapcsolatot tart.

Apu fogja a bögréjét, és kiissza a teáját.

– Jól van, kincsem, megyek. Fel kell frissítenem a földrajztudásom az esti szellemi vetélkedőre a Fekete Bikában, az a sebezhető pontom. Ezen a héten száz font a fődíj.

– Száz font? Benézhetnék én is, földrajzból eléggé jó vagyok.

– Tényleg benézhetnél. Ideje, hogy néha kimozdulj, kincsem.

Nem emlékszem, mikor mentem el utoljára rendesen bulizni a lányokkal. Rendszeresen jártunk a néhány mér-

földnyire lévő Pooley Bridge olasz éttermébe, hogy élvez-
tük a szexi pincérek érdeklődését.

Talán ideje, hogy kicsit továbblépjek? Néhány pohár
Chianti a lányokkal hirtelen jó ötletnek látszik. Később fel-
hívom Katyt, hogy szervezzen valamit.